



Yusuf Ziya Ortaç'ın Akdeniz'e şiirini ezberlediğimde ilkokul ikinci sınıfta, 7 yaşında idim. Atatürk'ü, Kurtuluş Savaşını ve devrimleri anlatmıştı öğretmenimiz.

30 Ağustos'ta ne oldu sorusunun yanıtını biliyorduk. Türk milleti, şartlar ne olursa olsun bağımsızlığından ödün vermeyeceğini, zamanın en güçlü emperyalist işgalci güçlerine boyun eğmeyeceğini bir kere daha göstermişti.

Gururla, göğsüm kabararak okuyordum bu şiiri büyüklerimin önünde. Ve her defasında kendimi o atlıların arasında hayal ediyordum.

26 Ağustos, gece sabaha karşı,

Topların çelik ağzı çaldı bir hücum marşı.

Bu ölüm bestesinin içinde yandı dağlar,

Altüst oldu siperler, eridi demir ağlar.

Fırtınadan yeleli, yıldırımdan kanatlı,

Alevlerin içinden geçti binlerce atlı.

Çılgınlıkla, iniltiyle sarsıldı, köşe bucak,

Savruldu gökyüzüne: kafa, kol, gövde, bacak!

Rüzgârlarla atbaşı yarış etti bu akın,

Şimdi yakınlar uzak, şimdi uzaklar yakın!

Akdeniz, ayakları altında ordumuzun,

Mavi bir atlas gibi serilmişti upuzun.

Çekti Kadifekale albayrağını yine,

Güzel İzmir büründü yine eski rengine.

Süngüler ilk amaca tam on dört günde vardı,

O gururlu alınlar yere düşüp yalvardı.

Yaşım 74, sormuyorum geriye bakarak, “ne oldu, nasıl oldu bu günlere geldik” diye.

İleriye bakıyorum, ülkemin gençlerine güveniyorum ve biliyorum onların çocukları da benim duyduğum gururla bu şiiri okuyacaklar bir gün.

Erkan GÜÇİZ



<http://www.milliradebildirisi.org>

---